

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 1 noiembrie 2008, ora 19.30

Ewald Frank

Laude și mulțumiri Domnului pentru harul și credincioșia Lui! Îi salutăm din acest loc pe toți frații și surorile din toate țările și limbile! Le urăm tuturor celor nou adăugați să intre repede în cadență, să nu aibă o împotrivire interioară, ci să lase Cuvântul lui Dumnezeu să conteze și să-l primească și să-l creadă așa cum spune Scriptura. Suntem uniți cu cei care sunt uniți cu Domnul și care primesc Cuvântul Său. Timpul se scurge repede și nicio zi, nicio săptămână, nicio lună nu se mai întorc. Am încercat să răscumpărăm și timpul din luna noiembrie. În octombrie am răscumpărat timpul. Privim înapoi la acest timp pe care l-am răscumpărat pentru a aduce acest Cuvânt prețios, să semănăm această sămânță prețioasă și să aducem promisiunile lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu.

Am auzit cuvântul din introducere. A fost un cuvânt foarte puternic! Prin Cuvânt, răscumpărarea deplină ne este arătată. Din partea lui Dumnezeu, toate sunt făcute. El a făcut totul. Acum este rândul nostru, ca să o primim prin credință și să o trăim personal prin credință, ca noi să facem parte dintre biruitori, prin harul Său. Citesc din Apoc. 3. În ultima cântare am auzit vorbindu-se despre scaunul de domnie. Apoc. 3.21-22: *„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul*”. Înainte de asta, citim în v.20: *„Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”*. Aceasta se poate întâmpla în seara aceasta, în acest loc, cu fiecare dintre noi, ca noi să auzim vocea Sa, să auzim cum bate la ușă, să deschidem ușa inimii noastre ca El să locuiască în noi și să ia cina cu noi.

Astăzi, de asemenea, El vrea să ne pregătească o masă bogată, ca să ne bucurăm de bunurile și bogățiile casei Lui. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze în această seară! Mi-a venit gândul că toate bisericile, toate denominațiunile, toate părtășiile religioase fac ce cred că este corect, dar Biserica lui Isus Hristos are Cuvântul noului legământ și numai ea va lucra conform Cuvântului lui Dumnezeu. În toate denominațiunile și bisericile oamenii au ceva de spus, dar în Biserica Domnului numai Unul are ceva de spus, numai Cuvântul Său este valabil pentru totdeauna. Gândul acesta mi-a venit când am văzut următoarea situație: avem aici 18 femei-pastor care-și fac datoria în biserică. Da. Dumnezeule mare! Și dacă aceste preotese citesc ce a poruncit Dumnezeu slujitorilor Săi, ce ei a trebuit să scrie, 1 Cor. 14 și celelalte texte biblice, ele batjocoresc ceea ce scrie în Biblie. Ele au dreptate. Astăzi toți au dreptatea lor, nu mai contează ce spun și ce fac, dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există o Biserică pe pământ care a fost aleasă înaintea întemeierii lumii. Pentru toate surorile în Hristos este important numai ce ne-a fost lăsat aici și, în același timp, pentru toți frații. Noi avem respect și teamă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu credem că vreun om are dreptul să schimbe Cuvântul lui Dumnezeu și să se ridice deasupra lui și să facă ce îi place.

Pe 9 noiembrie se împlinesc 70 de ani de la *Noaptea de Cristal*. S-a întâmplat în 9 noiembrie 1938. Se poate citi și pe internet. În toată Germania și Austria toate sinagogile au fost incendiate, 400 de evrei au fost uciși, 30.000 au fost duși în lagăre de concentrare. Aici avem o singură întrebare: cine știa unde locuiesc evreii? Cine făcea toate aceste lucruri, cine le planifica? Am vrut-o eu, sau tatăl meu, sau bunicul meu? Cine a dorit asta? Eu sunt mulțumitor – și o scriu în circulara din decembrie – că fratele Branham mi-a spus ca din cer senin: „Peste Germania nu este niciun blestem din cauza uciderii evreilor. Dumnezeu îi va judeca doar pe cei care sunt răspunzători”. O povară mi s-a luat atunci. Nu putem trece peste asta, dar ne doare și suntem mâhniți din cauza lucrurilor întâmplate cu poporul Israel. Avem aici detalii. La aceasta, vreau să adaug: Dumnezeu să binecuvânteze Israelul și țările vecine. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți! Prin Avraam, avem făgăduința că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în el. Nu contează religia în care oamenii s-au

născut. Oricine vine la Hristos, primește binecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a dat prin harul Său.

Avem aici ceva care mă atinge. Fratele H. mi-a adus un desen foarte important inspirat din predicile fratelui Branham. Este foarte important ca lucrarea să fie în suflet, nu în sfera a doua. Fratele Branham a vorbit de trei cercuri: cercul din exterior, apoi cercul al doilea, apoi sufletul. Sufletul omului – cel mai adânc loc. Dacă ne uităm la *acest* cerc exterior, aici avem auzul, mirosul, văzul, gustul. Asupra acestuia putem decide. Apoi, avem cercul al doilea cu conștiința, mintea și alte lucruri incluse aici. În al treilea cerc, în suflet, fie este credința și viața veșnică, fie îndoiala și moartea a doua. Atunci trebuie să ne gândim: ce trăiri am avut cu Dumnezeu? S-o mai spunem o dată, citând din fratele Branham. El a spus că oamenii pot fi uniți în al doilea domeniu, pot fi chiar botezați cu Duhul, pot folosi darurile, făcând semne și minuni, dar în suflet nici măcar să nu fie mântuiți, nici născuți din nou. Acum ajungem la timpul nostru. Peste tot întâlnim carismatică, peste tot se vorbește despre ungere, oamenii sunt atinși. Dar dacă cineva vine cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci începe totul, atunci duhurile se despart. Atunci se întâmplă cum a spus fratele Branham, în simplitate. El a spus că atâta timp cât oamenii sunt mângâiați din față în spate, așa cum mângâi o pisică, totul este în regulă, dar vai de tine dacă faci invers. Atunci vei vedea ce se întâmplă.

Din experiență am aflat că toți, inclusiv mișcarea carismatică, cea pentecostală în care sunt 600.000.000 de oameni din 182 de țări – peste tot se creează impresia că Dumnezeu este prezent acolo, că se întâmplă semne și minuni, dar unde sunt oamenii născuți din nou, unde este inima nouă, unde este credința biblică, unde este legătura cu Dumnezeu prin Cuvânt și Duhul Sfânt ? Deci, nu doar carismatică sau ungere în domeniul al doilea, ci viață din Dumnezeu, viață veșnică prin credința în Isus Hristos, pe care trebuie s-o primești, după care vine ungerea care aparține de aceasta. Fratele H. mi-a dat câteva versete din care voi citi cinci. Geneza 2.5: „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu*”. Despre asta este vorba. Un suflet viu. Sufletul

nostru trebuie să fie mântuit, să primească viață din Dumnezeu și prin asta să intre în voia lui Dumnezeu, așa cum scrie în Evrei 10.

Următorul text este Levitic 17.11, un cuvânt citit recent. „*Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire*”. Numai dacă am primit împăcarea prin Isus Hristos, Domnul nostru, avem acces la ce a pregătit Dumnezeu pentru noi, pentru că viața divină a fost în sângele Mielului lui Dumnezeu. Noi am accentuat și faptul că toți cei împăcați cu Dumnezeu primesc viața veșnică, sunt născuți din nou la o nădejde vie prin puterea învierii din morți a lui Isus Hristos. Deuteronom 10.12: „*Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului Dumnezeului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău*”. Ajungem la gândul că omul firesc, nenăscut din nou, nu se poate așeza în voia lui Dumnezeu prin propria putere, ci trebuie pus de Dumnezeu, în teamă de El și umblând pe căile Sale, făcând voia Lui prin harul Său. Tu n-o poți face, eu n-o pot face. Este nevoie de o inimă nouă și de un duh nou. Deuteronom 30.6: „*Domnul Dumnezeul tău îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești*”. Domnul Dumnezeul tău îți va tăia inima împrejur. În Noul Testament, Pavel a subliniat acest fapt. Următorul text este din Psalmul 16.10, despre Domnul nostru: „*Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea*”. Domnul nostru s-a dat pentru noi, a coborât în iad, a învins moartea, a înviat a treia zi și a spus: „Sunt viu și am cheile morții și ale locuinței morților”.

Să ne întoarcem la cuvântul pe care l-am citit de curând. Psalmul 51 și Psalmul 73, pe care l-am citit duminica trecută. Rugăciunea noastră din această seară să fie aceea de a auzi Cuvântul și de a ne ruga în credință. Psalmul 51.10: „*Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!*”. Tu și eu n-o putem face. Este aceasta rugăciunea noastră în această seară? „Zidește în mine o inimă curată.” Eu n-o pot face, tu n-o poți face. Să avem siguranța în credință care este mai puternică decât orice îndoială,

pentru că am trăit-o personal. Trăirile personale nu ni le poate lua nimeni. V.11: *„Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”*. Și acest lucru îl strigăm în credință: *„Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!”*. Aceasta aparține de același lucru. Apoi vin aceste cuvinte puternice din Psalmul 73, cu care am început. Un psalm al lui Asaf. Vs. 1: *„Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată”*. *„Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule.”* Cu adevărat, Dumnezeu este bun cu Israel și cu cei cu inima curată, orice s-ar fi întâmplat. Totuși, Dumnezeu este plin de îndurare față de cei care au o inimă curată.

Apoi, omul lui Dumnezeu descrie că era aproape să cadă atunci când i-a văzut pe cei răi, cât de bine trăiesc, până când a intrat în locașul cel sfânt și a văzut sfârșitul celor răi. Atunci a fost mulțumitor, a fost ajutat, a fost recunoscător că nu făcea parte din ei, ci că era despărțit de ei. V.16-17: *„M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi”*. Deci, să nu privim la ce au cei necredincioși și cât de bine le merge. Și dacă privim în timpul nostru, băncile sunt ajutate. Dar ce se întâmplă cu cei săraci și cu pensionarii? Ei plătesc pierderile. Dar noi nu ne uităm la lucrurile pământești. Este scris că va fi nedumerire între neamuri. Nu există nicio rezolvare pentru probleme. Așa cum s-a spus deja, noi am ajuns într-adevăr la sfârșitul timpului de har. În vs. 22 și 23, acest om al lui Dumnezeu trage concluzia: *„Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău”*. *„Mă vei conduce prin sfatul Tău.”* Dumnezeu are un sfat (un plan). Și El și-a descoperit acest plan. Pavel scrie în Fapte 20 că el a predicat tot planul lui Dumnezeu. *„Mă vei călăuzi cu sfatul Tău”*. Acest lucru este suficient. Lăsați să le fie bine celor necredincioși! Și ce dacă? *„Totuși, eu rămân cu tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă”*.

Să fim sinceri: toate bisericile și cultele sunt lăsate în pace de către dușman. Ele dansează pe muzica lui. Cine a avut de suferit încă de la început? Nu doar Domnul nostru, ci și Biserica nou-testamentară. Sângele martirilor a fost vărsat, Biserica Dumnezeului celui viu n-are niciun loc pe acest pământ, nu este recunoscută, nici bine primită în

această lume. Dar așa cum scrie aici: „Tu mă călăuzești prin sfatul Tău”. Și acest sfat El ni l-a descoperit în acest timp. El își conduce Biserica Sa conform acestui plan și ne călăuzește în cele mai adânci taine și mistere ale Cuvântului Său. Dumnezeu ne-a descoperit prin har lucrurile ascunse din veșnicii.

Mi-am notat aici că fratele Branham a vorbit despre aceasta. Un citat: „Astăzi, Urim și Tumim al nostru este Cuvântul lui Dumnezeu”. El se referă la Exod 28.30 și la toate celelalte texte din Vechiul Testament, până la ce scrie în Neemia. Să citim cuvântul din Neemia ca să spunem câteva cuvinte despre aceasta. În Neemia avem următoarele afirmații în legătură cu chemarea afară și strângerea Bisericii noului legământ, în lumina cuvântului profetic, ca s-o vedem. Neemia 7.65: *„și dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile preasfinte până nu va întreba un preot pe Urim și Tumim”*. Știm toți că în timpul lui Ezra și Neemia, poporul s-a întors și templul Domnului a fost rezidit pe temelia originală, dar această judecată divină trebuia să fie prezentă acolo. Nu doar templul să fie zidit după măsurile originale, ci ceea ce se făcea în Templu trebuia să fie în armonie cu Dumnezeu și Cuvântul Său, cu ceea ce a descoperit Dumnezeu din Cuvânt și a pus în chivotul legământului.

Fratele Branham vorbește de 138 de ori despre pieptarul de pe inima lui Aaron, în legătură cu Biserica Noului Testament, și spune că totul trebuie să se alinieze cu învățătura apostolilor și prorocilor, ca nimeni să nu vorbească și să învețe ce dorește, ci Biserica chemată acum afară din toate popoarele, limbile și națiunile, din toate denominațiunile, să fie zidită pe temelia originală a credinței, iar în Biserică toate să fie judecate prin „lumină și desăvârșire”, lumina dumnezeiască trebuie să strălucească ca să putem ști că așa este scris. Am auzit despre inima nouă, despre noul legământ. Dați-mi voie să citesc din Evrei 3, înainte de a ne întoarce scurt la Vechiul Testament.

Frați și surori, noi am vorbit despre planul de mântuire al lui Dumnezeu, am tratat subiecte biblice, dar acum este vorba despre tine și mine, ca noi să nu fim în acord cu Dumnezeu doar în ce privește punctele de învățătură, ci să ne găsim locul în Biserică, în Isus Hristos, Domnul nostru, pentru că noi putem ajunge repede în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său în privința părții exterioare, dar inima...

Mintea, probabil, a primit-o, dar cum rămâne cu inima? Și acum ajungem la punctul esențial: cei ce au fost gata, au intrat la ospățul nunții, iar ușa s-a închis. Frați și surori, de această veste nu trebuie să fie legate doar chemarea afară și pregătirea, ci desăvârșirea Bisericii lui Isus Hristos care trebuie să fie găsită în voia desăvârșită a lui Dumnezeu.

Aici, în Evrei 3.7 și 8 citim: *„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie”*. Avem nevoie de inima nouă, acordată cu Dumnezeu. În Vechiul Testament, o inimă nouă nu era nici măcar posibilă, Cuvântul era scris pe table de piatră, și nu pe inimi de carne. De aceea, Dumnezeu a spus: *„Voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne, ca să puteți simți Cuvântul când este scris în inima voastră”*. De aceea, nu vă împietriți inimile voastre, ca în ziua provocării în pustie! Dumnezeu trimite încercări pentru a afla dacă suntem gata să credem cum spune Scriptura.

Evrei 3.12-15: *„Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel Viu”*. Dumnezeu vrea să ne aibă cu totul și vrea ca noi să credem și să primim Cuvântul în fiecare punct și să fie valabil pentru noi. Așa cum a spus fratele Kupfer, dacă noi ascultăm Cuvântul, Dumnezeu ne vorbește, iar când punem în practică Cuvântul, Dumnezeu lucrează în viața noastră și numai atunci se face voia Lui, pentru că atunci nu suntem doar ascultători ai Cuvântului, ci suntem împlinitori, intrând în armonie cu Dumnezeu.

În prorocul Ezechiel găsim cuvântul prețios care ne reamintește de ce a promis Domnul în Vechiul Testament și a dăruit prin harul Său în Noul Testament. Frați și surori, să o primim! Este o realitate divină: noul legământ este un fapt divin, o realitate divină, un legământ desăvârșit. Aici, în Ezechiel 36.26 și 27, scrie: *„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne”*. Acum, fiți sinceri: avem noi această dragoste desăvârșită între noi și față de Dumnezeu, ca să ne putem iubi unii pe alții dintr-o inimă curată? V.27: *„Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele”*. Și să le împliniți! În 15 octombrie am auzit la

știrile din Vatican că acolo a fost spus, în audiența generală: „noi suntem Trupul Domnului, noi suntem Biserica lui Isus Hristos”. Apoi a urmat punctul culminant: „așa cum Maria l-a născut pe Răscumpărător, la fel Biserica naște pe cei răscumparați, care aparțin de Biserică”. Explicațiile sunt decorate atât de drăguț și de biblic cum nici noi n-am putea să le formulăm mai bine. Dar dacă te gândești la ce se ascunde în spate, durerea îți cuprinde inima. Noi nu judecăm pe nimeni, dar ne luăm dreptul să spunem ce a spus Domnul nostru: „cine crede în Mine cum spune Scriptura”, nu cum spun demnitarii și părinții bisericii.

Haideți să ne referim la timpul nostru, la aceeași unitate de măsură. Vreți s-o auziți? Câte direcții există în mesajul timpului de sfârșit care nu mai spun „așa este scris, așa a spus Domnul”, ci spun „prorocul a spus-o”! Aici este marea diferență: punctul de referință nu este un proroc, ci Dumnezeu, care a vorbit prin proroc. Și acesta este punctul în care ne deosebim de toți ceilalți, poate datorită mandatului divin pentru purtarea mesajului divin. De aceea, autoritatea nu este William Branham, ci Isus Hristos și Cuvântul lui Dumnezeu din Geneza 1 până în Apocalipsa 22, ultimul verset. Noi îi respectăm pe toți oamenii lui Dumnezeu, dar fiți cinstiți: așa cum ceea ce au spus prorocii în Vechiul Testament a trebuit încadrat și a fost dovedită împlinirea în Noul Testament, așa este și în timpul nostru.

Tot ce a spus fratele Branham nu trebuie despărțit de Cuvânt, ci trebuie adus înapoi în Cuvânt, ca nu el să fie autoritatea, ci Domnul și Cuvântul Său sfânt și descoperit să fie și să rămână autoritatea. Dacă i-am judeca doar pe alții și nu ne-am judeca pe noi, ce ar fi? S-o mai spunem o dată: închipuiți-vă că biserica luterană l-ar acuza pe papă că biserica romană face ce decide el! Dar când instrumentul de măsură este pus în dreptul bisericii luterane, vedem că toți fac ce spune episcopul. Dacă măsurăm biserica anglicană și toate bisericile și denominațiunile, toți fac ce spune capul acelei denominațiuni și ce se decide. Dar în Biserica lui Isus Hristos totul este deja hotărât. Nu mai trebuie luată nicio singură decizie. Totul este scris, și pentru asta suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu. Apropo, fratele Branham a fost trimis să ne aducă înapoi la început, să ne arate temelia divină, să ne arate cum a fost zidită Biserica la început. Referitor la Biserică – și permiteți-mi să adaug cuvântul „Biserica Mireasă”, pentru că este

nevoie de aceasta – fratele Branham a făcut o comparație foarte potrivită și a spus că noi nu suntem doar în ultima epocă a Bisericii, ci suntem în epoca Miresei, am intrat în chiar ultima fază, când Biserica Mireasă, în ultima epocă, este chemată afară și ascultă ce spune Bisericilor Duhul.

Noi ne gândim la unele texte biblice, în special cele din Apoc. 19, cuvinte foarte cunoscute tuturor. Frați și surori, noi trebuie să înțelegem și acest gând: o mireasă pământească se pregătește timp de săptămâni, luni și, poate, ani – indiferent cât este timpul logodnei – ea va pregătit tot ce este nevoie la nuntă, dar chiar la sfârșit ea nu se mai preocupă de ce se va întâmpla la masă și de locul unde va sta fiecare, ci se preocupă de sine însuși ca să-i placă soțului și să-l întâlnească. La fel este cu noi astăzi. Orice alt lucru – toate cele înconjurătoare, învățătura, cuvântul prorociei, toate acestea Dumnezeu ni le-a dat prin harul Său. Da, și ele aparțin de aceasta. Dar chiar la sfârșit, e vorba despre Mireasă, nu despre numărul meselor și despre meniu, ci atunci este vorba despre Mireasă. Ea se uită mereu în oglindă, apoi vine haina albă și se pregătește pentru Mire.

Frați și surori, aceasta este etapa în care intrăm noi acum, când Mireasa adevărată este împodobită pe dinăuntru și pe dinafară pentru a-l întâlni pe Mire și pentru a-i fi pe plac. Pentru cine se împodobește ea? Pentru Mire, bineînțeles! Suntem recunoscători. Citim în Apoc. 19, cuvântul binecunoscut. Apoc. 19.5: „*Și, din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: „Lăudați pe Dumnezeuul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!”*. Această voce n-a venit dintr-o capitală a lumii, ci din tronul lui Dumnezeu, spunând: „*Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeuul nostru cel atotputernic a început să împărătească”*”. Noi toți așteptăm acest moment. V.7: „*Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat”*. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)”. Împărăția de 1000 de ani este anunțată, dar prima dată are loc Nunta Mielului. Înainte de Nuntă, are loc pregătirea Miresei, și doar după ospățul de nuntă Domnul coboară împreună cu noi și va începe Împărăția de 1000 de ani. V.8-9: „*Apoi mi-a zis:*

„*Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!*” Apoi mi-a zis: „*Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!*”. Noi suntem fericiți pentru că suntem invitați la ospățul nunții Mielului. Trebuie spus mereu: așa cum la prima venire a Domnului, Ioan Botezătorul a pregătit calea Domnului, aducând împreună Mirele și Mireasa, așa avem noi marele privilegiu divin de a ni se face cunoscut mesajul divin pe care Mirele îl adresează Miresei și, de asemenea, să-l ducem în toată lumea.

Frați și surori, dacă noi spunem în acest loc că este ultimul mesaj, că e timpul sfârșitului, prin asta noi spunem adevărul. Dacă Domnul a spus în Matei 24.14 că cuvântul împărăției va fi predicat în toate lumea ca mărturie, acest lucru nu era posibil acum 50 de ani. Astăzi, toată lumea, toate continentele, toate orașele pot fi atinse. Că veni vorba, frații noștri din mica țară Swaziland ne ascultă în această seară. Ei ascultă această transmisie. Dumnezeu să-i binecuvânteze! Da, Cuvântul lui Dumnezeu atinge marginile pământului. Dumnezeu s-a îngrijit de aceasta, prin harul Său. Deci: „*Scrie: „ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului”*”. Apoi mi-a zis: „*Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!*”. La aceasta spunem „amin”, pentru că ne este adresat. Frați și surori, eu afirm că cei care ascultă acum mesajul divin și îl cred, sunt aleși înainte de întemeierea lumii ca să fie parte a Bisericii-Mirese. Nimeni nu mă va îndepărta de aceasta.

Aici mai avem un punct foarte important. Voi știți că la începutul Noului Testament supranaturalul a avut loc, fie vizita îngerului la Zaharia în templu (Luca 1), fie vizita îngerului Gavril la Maria care a găsit har înaintea lui Dumnezeu, fie la Cincizecime, oriunde Dumnezeu era prezent, supranaturalul avea loc. Îmi amintesc că atunci când fratele Branham a vorbit despre stâlpul de foc, despre lumină, el a spus: „închipuți-vă, Domnul Dumnezeu mi-a dat mie privilegiul să fiu fotografiat cu El”. Oricine citește în tot Vechiul Testament, vede cum Dumnezeu a însoțit poporul Israel timp de 40 de ani. Apoi, același stâlp de foc coboară în 25 ianuarie 1950, în prezența a 8.000 de oameni, plutind deasupra capului fratelui Branham. Fotografii Ayers și Kippermann au făcut poze și, iată, niciuna din multele poze n-a reușit. Din cele două filme foto, doar o singură poză a

ieșit corect, cea cu lumina, cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham.

Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu a fost mereu dovada prezenței lui Dumnezeu. Așa a fost și în timpul nostru. Dumnezeu a dat chemarea, trimiterea, a confirmat mesajul ca noi să putem crede. Să fiu sincer, semnele și minunile pe care le-am văzut au fost puternice, extraordinare, dar descoperirea și accesul în Cuvântul lui Dumnezeu au fost mai mari și rămân mai mari pentru mine până la sfârșit. Câți nu au trăit vindecarea și care atunci când a venit vremea să creadă cum spune Scriptura, au mers pe căile lor, ca și pe timpul Domnului! El a spus: „Și voi vreți să Mă părăsiți?”. Apoi a venit răspunsul: „Doamne, unde să mergem, căci numai Tu ai cuvintele vieții veșnice?”.

Să mergem la Efeseni 4, unde ne este arătat ce vrea să facă Domnul cu noi și prin noi. În primele capitole scrie despre alegerea dinainte, despre taina lui Dumnezeu în Hristos și dacă citim aceste capitole, totul este puternic în modul în care Pavel aduce totul în legătură cu Biserica. Apoi, el vine la viața personală, nu la tainele descoperite de Dumnezeu, ci la viața personală, arătată în special în cap. 4. Să citim Efeseni 4.22-24: *„cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”*. Aici nu mai este vorba despre taine, ci despre tine și mine, despre locul cel mai adânc, despre suflet, despre noua viață care trebuie să se manifeste în neprihănire și sfințire. Citim în Efeseni 4.13: *„până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinății lui Hristos”*. Acest cuvânt trebuie să fie o realitate în Biserică înaintea Răpirii. Creșterea spirituală și înnoirea sunt legate de reșezare, astfel ca totul să fie reșezat, ca noi, ca Biserică, să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței. Este posibil? Eu cred că este posibil.

Dacă avem o inimă și o viață nouă, atunci este posibil ca gândul care a fost în Hristos să fie și în noi. În v. 25 ni se spune: *„De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora”*. Chiar și

comportamentul unuia față de celălalt este clarificat și reglementat de Dumnezeu. „Căci suntem mădulare unii altora, mădulare ale aceluiași Trup, iar Hristos este capul Trupului”. Nici nu avem voie să ne mâniem unii pe alții. V.26: *„Mâniați-vă, și nu păcătuiți”*. *Să n-apună soarele peste mânia voastră*. Voi știți ce este legat de asta. Scrie în v. 27: *„Nu dați loc Diavolului, batjocoritorului”*. La sfârșit, Biserica lui Isus Hristos ajunge la înălțimea plinătății staturii lui Hristos. Frați și surori, noi avem nevoie de creștere duhovnicească, și Dumnezeu care a făcut începutul cu și în noi, ne conduce mai departe și va desăvârși lucrarea până în ziua revenirii Sale. V.29: *„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud”*. Și în acest caz trebuie să ne întrebăm: ce spun acum va aduce binecuvântare, servește la zidirea altora, cum scrie aici, sau am devenit o nebinecuvântare?

În v.30 avem o cerere foarte specială: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”*. Sunteți pecetluiți, dar nu întristați, prin cuvinte sau fapte, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care sunteți pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Să fim atenți să nu întristăm Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. De asta aparține v.31: *„Orice amărăciune, orice iușeală, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”*. În Efeseni 5.9 scrie: *„Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr”*.

Încă două versete din Iacov 5. Avem cuvintele legate de revenirea lui Isus Hristos, în legătură cu ploaia timpurie și ploaia târzie, cu restituirea pe care a trăit-o Iov. O puteți citi în Iacov 5.7-9: *„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”*. Acest cuvânt pare că a fost scris ieri. Așa a dictat Duhul lui Dumnezeu de acum 2000 de ani lucrurile pe care trebuie să le predicăm astăzi, când revenirea lui Isus Hristos este, cu adevărat, la uși. Apoi avem

îndemnul: „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”.

Haideți să luăm decizia noastră astăzi ca în timp ce predica se derulează, să nu ne gândim la altcineva, ci așa cum am spus-o înainte despre Mireasă, în ultimele momente nu mai este vorba despre ce se întâmplă în jurul ei. În ultimele minute, în ultimele ore este vorba numai despre Mireasă, care vrea să întâlnească Mirele. Este vorba despre veșmântul alb, e vorba numai despre Mireasă. În acest caz, frați și surori, este vorba despre tine și mine personal, fără să ne gândim la altul în timp ce predica continuă. Toate miresele o pot confirma astăzi, și după 40 sau 50 de ani. Toate se uită în oglindă. Ele pot avea o oglindă într-o parte, altă oglindă în spate și se privesc din toate părțile. Totul trebuie să fie perfect, din toate unghiurile, înainte de a se întâlni cu Mirele.

De ce a folosit Domnul asemenea exemple din domeniul natural? Ca să ne arate că în ultimele minute și ore, nu mai este vorba despre decorarea camerei, despre locurile invitațiilor, nu! Privirea în oglindă, baia, pregătirea pentru întâlnirea cu Mirele. Eu îndrăznesc să spun că noi am intrat în acest timp și, așa cum am menționat deja, învățătura este așa cum n-a mai fost niciodată pe pământ, accesul în planul de mântuire al Dumnezeuului nostru...Cu adevărat, Domnul ne-a dus în Locul Prea Sfânt, ne-a vorbit. Vă întreb: care cuvânt al Scripturii a rămas în întuneric? A mai rămas vreun răspuns care să nu fi fost dat? Dumnezeu a descoperit fiecare cuvânt și ne-a arătat legătura prin harul Său, dar una este învățătura și alta este pregătirea personală a Miresei pentru momentul întâlnirii cu Mirele. E vorba despre haina albă, pe care nu trebuie să fie nicio pată, nici pe Mireasă, nici pe haina de nuntă sau altundeva.

Avem și cuvântul din Efeseni 5.27: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Ca un avertisment, citesc din Apocalipsa 22.10-12: „Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape”. Acum vine un cuvânt foarte serios. În ultima fază se împlinește ce scrie în v. 11: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai

departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!”. La asta trebuie să fim atenți, frați și surori! Nu știu cum e cu voi acum, dar oricine recunoaște semnele timpului acela știe că revenirea Domnului este, într-adevăr, foarte aproape și Mireasa se pregătește acum, fără să piardă legătura. Despre asta am vorbit deseori și am scris-o și în scrisoarea circulară din decembrie. Dumnezeu s-a îngrijit de tot, ca o slujbă să se reverse în cealaltă slujbă, ca să nu fie nicio întrerupere, ca ultimul mesaj să atingă marginile pământului. „Voi face un nou legământ cu voi, vă voi da o inimă nouă, curată, voi pune Duhul Meu în voi, apoi noi devenim mădulare...” Și la sfârșitul acestei predici, am ajuns la Psalmul 51: „Doamne, zidește în mine o inimă curată, ține-mă de mâna dreaptă!” „Te-am gravat în palmele mâinilor Mele, ești al Meu, nimeni nu te va scoate din mâna Mea!” Ce siguranță de credință este în toate aceste cuvinte!

Să o spunem foarte clar în încheiere: de ce sunt toate aceste încercări prin care trebuie să trecem, fie în familii sau oriunde altundeva? De ce? Psalmul 73: totuși, eu sunt tot timpul cu tine, Tu mă călăuzești, sunt al Tău, îți aparțin. Noi nu mai suntem ai noștri, ci am fost cumpărați cu un preț foarte mare. Suntem ai Domnului. În concluzie, sper că putem spune că Dumnezeu nu ne-a iertat doar, ci ne-a condus din claritate în claritate și fiecare legătură pe care Domnul ne-a dat-o depune mărturie că El ne conduce prin Duhul Său în tot adevărul. Noi n-am putut vedea nimic, pentru că omul firesc nu primește lucrurile Duhului și nici nu le înțelege. Astăzi vrem să-I mulțumim Dumnezeului nostru pentru că ne-a iertat, că ne-a descoperit Cuvântul și voia Sa, că ne-a dat o inimă nouă ca noi să putem fi de acord cu El și Cuvântul Său, că putem crede cum spune Scriptura.

Toți ceilalți să meargă pe căile lor, bisericile și cultele să facă ce le place, noi suntem ai Domnului și ni se aplică doar ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Aceasta este unitatea de măsură, așa cum am spus mai devreme. Domnul nostru spune: „Cine crede în Mine, cum spune Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Haideți să așteptăm cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu care au fost vreodată pe pământ. Dumnezeul nostru este un mare Dumnezeu! Așa cum am citit în Iacov 5, Dumnezeu l-a folosit pe Iov ca un exemplu și lui i-a fost restituit în dublă măsură. De ce este dat acest exemplu în

legătură cu revenirea Domnului, cu ploaia timpurie și ploaia târzie? Pentru că Dumnezeu i-a dat totul lui Iov înapoi în măsură îndoită. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu credincios! Vechiul și Noul Testament sunt în armonie.

Noi putem merge înainte în deplina siguranță a credinței. Cel care a început, va și desăvârși, în tine și în mine. Se va merita să credem cum spune Scriptura, se va merita că am luat poziție în Cuvânt. Dumnezeu să lucreze în noi prin Duhul Său! Și în această seară, Dumnezeu, care stă pe tron, privește în jos la noi, El, Domnul, care este în același timp în cer și pe pământ. Cerul n-a fost gol când Dumnezeu era pe muntele Sinai. El este atotprezent. Astăzi este prezent și vrea să dea inimi și vieți noi, vrea să pună această viață divină în adâncul sufletului nostru, ca noi să putem spune: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește viața Lui în mine și prin mine”. Vrem noi toți aceasta? La Dumnezeu toate sunt posibile! Să credem din toată inima, și Domnul o va face bine! Amin. Să ne ridicăm și să cântăm „Așa cum sunt”.